

РЕШЕНИЕ

№ 2452

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 05.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **1551** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.233 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. Н. Х. с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу ЗАПОВЕД рег. № з-409/13.01.2012 г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” на основание чл.228, т.3, чл.224, ал.2, т.4, чр.226, ал1, т.6 вр. чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР вр. чл.230, ал.2, т.4 от ППЗМВР и е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „младши автоконтрольор” II степен в 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути” към 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия” на отдел „Пътна полиция” при СДВР категория Е – III степен. Посочва незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена в нарушение на установената форма и съществени процесуални нарушения, като твърди, че посочената фактическа обстановка е неизяснена и не се потвърждава от събраните писмени доказателства. Поддържа, че на 08.12.2011г. управлявал лек автомобил марка „Р.” с ДК [рег.номер на МПС], който не е негова лична собственост, към [населено място] за студентския празник заедно с две момичета. На КПП 54 при извършена проверка от служители на МВР и претърсване на автомобила в джоба на предната лява врата били намерени 6 пакетчета с наркотично вещество. При личния му обиск и претърсване на личния му багаж не били открити вещи, забранени от закона. Било му

повдигнато обвинение за престъпление по чл.354а, ал.1, пр.2, алт.2 от НК и на 11.12.2011 г. с определение на СГС по нохд№ 6013/11 г. му е взета мярак за неотклонение „задържане под стража”. В съдебната зала присъствали служители от пресцентъра на МВР и информацията за задържането му била разпространена по медиите. Поддържа, че намерените наркотични вещества не са негови и не знае, чия собственост са, поради което информацията, излязла в медиите, не отговаря на истината. Поддържа, че в хода на дисциплинарното производство, правата му били силно ограничени, тъй като се намирал в следствения арест в [населено място], [улица]. Подробни съображения излага в писмени бележки от 11.04.2012г. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени заповедта за наложено дисциплинарно наказание “уволнение”, като му се присъдят направените в производството разноски.

Ответникът директор на СДВР оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки от 11.04.2012г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: С писмо на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност” на МВР рег. № 2202 от 09.12.2011г. до директора на СДВР последният е уведомен, че във връзка с проведени действия по разследването от СГП по ДП № 250/2011г. на СО при СГП (писмо рег. № 2278/20.12.2011г.) на 08.12.2011г. на изхода от [населено място], на КПП 54 е задържан З. Н. Х., ЕГН [ЕГН] – държавен служител от МВР, полицейска категория Е, младши автоконтрольор в сектор 02, отдел ПП – СДВР. При извършените ПСД по отношение на Х. в него били намерени шест пакетчета, съдържащи високорискови наркотични вещества, реагирали на кокаин при проверка с полеви тест. Дежурен прокурор при СГП привлякъл З. Х. като обвиняем за извършено престъпление по чл.354а, ал.1 НК.

С определение от 11.12.2011г. на СГС, НО, 24 състав по нчпр № 6013/2011г. по отношение на жалбоподателя, в качеството му на обвиняем по ДП № 250/2011г. на СО на СГП е взета мярка за неотклонение „задържане под стража”. Определението е потвърдено с определение на САС, НО от 15.12.2011г. по внч № 1272/2011г.

Със заповед на директора на СДВР рег. № з-14119 от 09.12.2011г. срещу жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство за тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.224, ал.2, т.1 и т.4 и чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР вр. чл.230, ал.2, т.4 ППЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с което се уронва престижа на службата. Назначена е комисия като дисциплинарно разследващ орган. Жалбоподателят е запознат със заповедта на 09.12.2011г.

На служителя е връчена покана рег. № 26740 от 09.12.2011г. за даване на писмени обяснения във връзка с образуваното дисциплинарно производство.

Служителят е депозирал писмени обяснения рег. № 26872/13.12.2011 г., че не е нарушил Етичните правила за поведение и не е уронил престижа на службата, а за случилото се няма никаква вина. В допълнително обяснение от 13.12.2011г. посочва, че няма отношение към намерените в автомобила на 08.12.2011г. вещества

От дисциплинарно разследващата комисия е изготвена справка лег. № 27792 от 21.12.2011 г. с мнение, че на служителя на основание чл.224, ал.2, т.1 и т.4 вр.

чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР вр. чл.230, ал.2, т.4 ППЗМВР следва да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение”. Установява се от справка, че комисията няколкократно посетила жалбоподателя в следствения арест на НСлС в [населено място], [улица](на 09.12.11г. – за запознаване на служителя с образуваното дисциплинарно производство и правото да бъде подпомаган от служител на МВР; на 12.12.11 г. – за връчване на покана за писмени обяснения и на 13.12.2011 г. – за допълнителни обяснения). Комисията посочва, че в процеса на проверка е установила, че в средствата за масова информация и електронните медии на 08, 09 и 12.12.2011 г. случаят е отразен, във вестниците „24 часа” и „Стандарт”, както и в електронните аналози на ежедневниците. Въз основа на тези данни са направени изводи, че на 08.12.2011г. след проведени действия по разследване на СГП по ДП № 250/2011г. по описа на СО при СГП е задържан жалбоподателят на изхода на [населено място], КПП 54. При извършените ПСД у него са намерени шест пакетчета, съдържащи наркотични вещества, за което деяние му е повдигнато обвинение за престъпление по чл.354а, ал.1 НК. Наложена е мярка за процесуална принуда „задържане за 72 часа”, а след това постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража”. Чрез средствата за масова информация деянието било станало обществено достояние, поради което държавният служител не е опазил доброто име на институцията, която представлява и с поведението си е допринесъл за изграждане на негативен образ на МВР. Жалбоподателят е запознат със справка на 21.12.2011 г., видно от покана рег. № 27830/21.12.2011г.

Същият е депозирал писмено възражения вх.№ 37236 от 22.12.2011г., в което посочва, че е невинен, не е уронил престижа на МВР, а публикациите в медиите целят да опетнят името му, като изнесеното не отговаря на истината.

Дисциплинарно разследващата комисия е изготвила становище рег. № 28118 от 23.12.2011г., в което потвърждава мнението си, че служителят е извършил тежко дисциплинарно нарушение, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение”, конкретно на разпоредбите на т.7 и т.8 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. В становището са обсъдени допълнителните обяснения на служителя вх.№ 37236 от 22.12.2011г., които са преценени като неоснователни.

Издадена е оспорената в настоящето производство заповед на директора на СДВР № з-409/13.01.2012 г. Посочено е в заповедта, че жалбоподателят е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в това, че на 08.12.2011г. след проведени действия по разследване на СГП по ДП № 250/2011г. по описа на СО при СГП е задържан на изхода на [населено място], КПП 54, като у него са намерени шест найлонови пликчета, съдържащи наркотични вещества, реагирали при полеви тест на веществото „кокаин”. Посочено е, че за извършеното деяние на полицай Х. е повдигнато обвинение в престъпление по чл.354а, ал.1 НК, взета му е мярка за неотклонение „задържане под стража” и случаят е разгласен чрез средствата за масова информация. Изложени са мотиви, че действията на полицай З. Х. са станали достояние на негови колеги, на представители на други служби на МВР и на граждански лица, като са засегнали сериозно авторитета на

полицията, а постъпката му е несъвместима с Етичните правила за поведение на държавните служители в МВР по т.7 и т.8 и представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.224, ал.2, т.1 и т.4, чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР и чл.230, ал.2, т.4 от ППЗМВР, за което на държавния служител е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение".

Видно от ръкописното отбелязване върху заповедта същата е връчена на жалбоподателя на 20.01.2012г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена на 02.02.2012г., т.е. в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен съд съобразно чл.233 ЗМВР, като съдът намира същата за ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество и при гореустановената фактическа обстановка съдът намира от правна страна жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.228, т.3 ЗМВР (ред. в сила от 01.01.2011г.) вр. чл.186, ал.1 ЗМВР съобразно основанието за незаконосъобразност по чл.146, т.1 АПК. Съгласно чл.246, ал.1 ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Съдът приема, че оспорената заповед е издадена във формата по чл.246, ал.1 ППЗМВР с точно и конкретно описание на фактическата обстановка, правна обосновка на извършеното нарушение и наложеното наказание, доказателства, въз основа на които е установено нарушението съобразно основанието за незаконосъобразност по чл.146, т.2 АПК. Доводите на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорената заповед са изцяло неоснователни. Съдебната практика по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, е постоянна и започва с Тълкувателно решение №16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Прието е в Тълкувателното решение на ВС, че практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В оспорената заповед е цитирана справка рег. №я-27792/21.12.2011г. на дисциплинарно разследващият орган, поради което всички изложени в нея факти и обстоятелства по случая, следва да се считат и като мотив на обжалваната заповед. В оспорената заповед изрично са посочени доказателствата, въз основа на които се установява дисциплинарното нарушение - справка рег. №я-27792/21.12.2011г. и материалите към нея. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че посочената в заповедта

фактическа обстановка е неизяснена. В заповедта са посочени всички относими към дисциплинарното деяние по чл.230, ал.2, т.4 ППЗМВР факти и обстоятелства – описано е конкретно деяние на служител на МВР, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви, както и изпълнението на процедурата по освобождаване от служба по специалния материален закон – ЗМВР и ППЗМВР, съдът следва да провери по повод на съдебния контрол.

Процесното дисциплинарно наказание е наложено в преклузивния двумесечен срок по чл.225, ал.1 ЗМВР. Съгласно чл. 231 ППЗМВР дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. При наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 ЗМВР дисциплинарното производство се образува със заповед на органа по чл. 230, ал. 1 ЗМВР – чл.239, ал.1 ППЗМВР. Данни за извършеното дисциплинарно нарушение и неговия извършител се съдържат в писмо на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност” на МВР рег. № 2202 от 09.12.2011г. до директора на СДВР и предложение рег. № я-26710 от 09.12.2011г. на зам.началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР. Въз основа на това предложение дисциплинарното производство е образувано със заповед на директора на СДВР рег. № з-14119/09.12.2011г. съобразно изискванията на чл.230, ал.1, т.2 ЗМВР и чл.239, ал.1 ППЗМВР, с която жалбоподателят е запознат съобразно чл.243, ал.1 ППЗМВР на 09.12.2011г. Неоснователни са оплакванията на служителя, че защитата му в хода на дисциплинарното производство е била затруднена поради взета спрямо него мярка за неотклонение „задържане под стража”. Установява се, както от справка рег. № я-27792/21.12.2011г., така и от становище рег. №я-28118/23.12.2011г., че в хода на дисциплинарното производство дисциплинарно разследващият орган е посетил жалбоподателя в следствения арест на [улица] на 09.12., на 12.12., на 13.12.2011г., при което е запознат с образуваното производство и му е разяснено правото да бъде подпомаган в защитата си от служител на МВР (стр.2 от справка рег. № я-27792/21.12.2011г.), поканен е и е дал писмени и допълнителни писмени обяснения. На 21.12.2011г. е запознат със справка рег.№ я-27792/21.12.2011г. съобразно чл.243, ал.3 ППЗМВР, въз основа на което е дал допълнително възражение рег. № 37236 от 22.12.2011г. Това допълнително възражение е обсъдено в становище рег. № я-28118/23.12.2011г. За приключване на дисциплинарното производство дисциплинарно разследващият орган е изготвил становище рег. № я-28118/23.12.2011г. относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност съобразно чл.244, ал.1 ППЗМВР. Съдът приема, че не е необходимо дисциплинарно разследващият орган да излага никакви пространни мотиви, оборващи писмените възражения на служителя. Достатъчно е, че същите са приети от разследващата комисия, като самото предложение за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” е индиция, че обясненията и възраженията на служителя са приети за неоснователни.

Писменото обяснение на жалбоподателя е обсъдено с оспорената заповед (абзац 2 на стр.2-ра), като е прието за „незадоволително и недостатъчно”. Съдът приема, че в това не е нарушена формата на заповедта, както и задължението на дисциплинарно наказващия орган (ДНО) по чл.239, ал.4 ЗМВР

да събере и оцени всички доказателства, както и доказателствата, посочени от държавния служител.

Съгласно чл.229, ал.1 ЗМВР дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Жалбоподателят е запознат от ДРО с правото си да дава писмени обяснения и да сочи доказателства за твърдените от него факти и обстоятелства, видно от покана за даване на писмени обяснения рег. № я-26740 от 09.12.2011г. Писмените обяснения на служителя са депозираны на бланка рег.№ я-26872/13.12.2011г., в която е отбелязана възможността да посочи защитник по смисъла на чл.230, ал.4 ЗМВР, но жалбоподателят не се е възползвал от тази възможност. Писмените обяснения са приети от ДНО по реда на чл.10, ал.2 от Инструкция № ІЗ-1015 от 4 юли 2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР. По изложените съображения съдът приема, че е спазена процедурата по чл.229, ал.1 ЗМВР, поради което не е налице формално основание за отмяна на заповедта по чл.251 ППЗМВР, както и че законосъобразно е изпълнена цялата дисциплинарно наказателната процедура по чл.229 ЗМВР вр. чл.231 – 244 ППЗМВР във връзка с отменителното основание по чл.146, т.3 АПК и в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Дисциплинарно наказание е наложено на основание чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР вр. чл.230, ал.2, т.4 ППЗМВР - за тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 ЗМВР, което е несъвместимо с оставането на служба в МВР, изразяващо се в деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата. В справка рег. № я-27792 от 21.12.2011г., становище рег. № я-28118 от 23.12.2011г. и оспорената заповед изрично са посочени нарушените разпоредби на т.7 и т.8 от Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР (съдържанието на които буквално е възпроизведено в оспорената заповед). Видно от приложения списък на служители от 02 сектор „КРЦГЧ и ОМ – ОПП –СДВР (стр.48-50 от делото) жалбоподателят е запознат с Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР, макар задължението за спазване на определено поведение, вкл. извън прякото осъществяване на служебните задължения, да произтича пряко от закона.

Държавните служители на МВР с поведението си трябва не само да не нарушават установените и приети правни норми, но по никакъв начин да не се поставят в положение, което може да породява съмнение в законността на действията или поведението им. Съгласно разпоредбите на ЗМВР, дисциплинарно наказание уволнение се налага задължително в случай на извършване на тежко дисциплинарно нарушение (чл. 227 от ЗМВР). В чл. 224, ал. 2, т.4 от ЗМВР са изброени дисциплинарните нарушения, като в т.4. неспазването на

правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР е определено като самостоятелно нарушение, което за разлика от останалите три хипотези в т. 1-3 не изисква деянието да е свързано с изпълнение на служебните задължения. Спазването на Конституцията и законите, защитата на националната сигурност, противодействието на престъпността и опазване на обществения ред, защитата на правата и свободите на гражданите и опазване на техните живот, здраве и имущество са сред основните принципи и задачи на службите, респ. служителите на МВР. Същите с поведението си, не само по време на служба, но и извън нея (чл.176, ал.2 ЗМВР), са длъжни не само да спазват задълженията си, произтичащи от функциите на МВР, но с това да бъдат пример и еталон за поведението на другите граждани. С оглед задачите и дейността на МВР законодателят е разширил дисциплинарната отговорност на държавните служители в МВР и изисква определено поведение от тях не само във връзка с изпълнение на служебните задължения, а и в обществения живот, в работно и в извънработно време и извън местоработата. Следователно дисциплинарна отговорност се ангажира и в случаите на действия, с които са допуснати правонарушения по други действащи в държавата закони (извън ЗМВР) или са морално укорими, дори когато деянието не е свързано с изпълнение на служебни задължения. Е. кодекс за поведение на държавните служители в МВР изисква от полицейския служител да пази доброто име на институцията, да насърчава хората да уважават закона, като *дава личен пример с поведението си* и да носи отговорност за действията си.

Държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност - чл.224, ал.3 ЗМВР. Т.е. дисциплинарната и наказателната отговорност са самостоятелни. Едно и също поведение може да осъществява както фактическия състав на дисциплинарно нарушение, така и фактическия състав на престъпление, но между последните няма връзка на преюдициалност или зависимост. Напротив поведението може да се квалифицира като дисциплинарно нарушение без да представлява престъпление. В случая дисциплинарната отговорност на служителя е ангажирана не за осъждане за умишлено престъпление от общ характер по смисъла на чл.227, ал.1, т.1 ЗМВР, а за неспазване на правилата на Етичния кодекс. Без значение е обстоятелството, че поведението на жалбоподателя може едновременно да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение или престъпление, както и че служителят е наказан

не за извършено престъпление (каквото безспорно ДНО няма компетентност да установи), а за нарушение на етичните правила и норми, като е допуснал с поведението си накърняване на доброто име на институцията, която представлява. Съгласно т.7 и т.8 от Етичния кодекс държавният служител пази доброто име на институцията, насърчава хората да уважават закона и *дава личен пример с поведението си.*

Ето защо в конкретния случай е изцяло неотнормено към спора за дисциплинарната отговорност на служителя, че автомобилът, с който е пътувал на 08.12.2011г. не е негова лична собственост, както и че наркотичното вещество не е намерено конкретно в личния му багаж, а в «джоб на предната лява врата на автомобила». Бидейки олицетворение на държавен правоохранителен орган служителят на МВР е бил длъжен *да не се поставя в ситуация, при която при проверка от други служители на МВР, в поведението му да бъде открито каквото и да било нарушение на други правни норми (различни от ЗМВР).* Именно по този начин той ще изпълни задълженията си по т.7 и т.8 от Етичния кодекс да насърчава хората да уважават закона и да дава личен пример за това. В този смисъл не може да бъде оправдание ползването на чужд автомобил, а напротив – лековерното доверяване на чужда собственост (дори да се окаже, че не е знаел за находящите се в автомобила наркотични вещества) го е поставило в ситуация името му *на държавен служител на МВР* да бъде свързано с едно изключително тежко и укоримо от обществото престъпление по чл.354а, ал.1 НК. Именно тук е разликата между деянието като престъпление и дисциплинарната простъпка, изразяваща се в несъвместимо с Етичните правила поведение, което уронва престижа на службата. Не е необходимо да бъде доказана връзка с или притежаване на наркотични вещества. Достатъчно е името на държавния служител да е замесено в подобно деяние, за да бъде то укоримо за обществото ни, което е изключително чувствително към поведението на силите на реда, респ. да нанесе вреда върху доброто име на институцията. Именно затова изискванията към държавните служители на МВР са значително по-високи и същите са длъжни са съблюдават определено поведение, вкл. в личния си живот и извънслужебните си контакти. В случая служителят носи отговорност затова, че с поведението си е допуснал негативна оценка за държавните служители в МВР – както от колеги, така

и от обществеността. Затова не е необходимо да носи някаква вина, че случаят е добил обществена известност чрез медиите. Правото на информация е конституционно признато право във всяко гражданско общество, което има право да бъде информирано за всички факти от обективната действителност (независимо с или без коментар). В случая дисциплинарната отговорност на жалбоподателя е ангажирана затова, че е допуснал с поведението си да бъде задържан по време на специализирана проверка на СГП, спрямо него да бъде повдигнато обвинение и взета мярка за неотклонение «задържане под стража», което е станало обществено достояние и безспорно е уронило престижа на службата в МВР. Изцяло ирелевантно е, за какво престъпление е повдигнато обвинението и дали лицето ще бъде оправдано по повдигнатото обвинение. Изцяло ирелевантно е, дали у служителя е намерен наркотик или не. Достатъчно е, че той е допуснал името на един служител на МВР да бъде споменато едновременно с данни за извършено престъпление, повдигнато обвинение в престъпление, задържане под стража във връзка с образувано наказателно производство. Подобно поведение е морално укоримо и в нарушение на Етичните правила и норми. Същото е въздигнато в дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.224, ал.2, т.4, чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР вр. чл.230, ал.2, т.4 ППЗМВР.

В случая съдът приема за доказано, че жалбоподателят с поведението си на 08.12.2011 г., което е дало повод да бъде задържан след проведени действия по разследване на СГП по ДП № 250/2011г. по описа на СО при СГП, като в управлението от жалбоподателя автомобил са намерени шест найлонови пликчета, съдържащи наркотични вещества, реагирали при полеви тест на веществото „кокаин”, е нарушил наложените в обществото морални норми и принципи, с което е уронил престижа на службата. Правилно това поведение е квалифицирано като нарушение на т.7 от Етичния кодекс (служителят пази доброто име на институцията) и т.8 от Етичния кодекс (служителят насърчава хората да уважават закона, като дава личен пример с поведението си). По изложените съображения дисциплинарно наказващият орган е постановил обжалвания акт съобразно материално правните разпоредби по издаването му във връзка с отменителното основание по чл.146, т.4 АПК. Наказанието е наложено при спазване на целите, посочени в чл.4 от Инструкция № ІЗ-1015/2006 г. (отм.), поради което не е налице отменително основание по чл.146, т.5 АПК. На

основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. съгласно чл.8, вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение.
Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Н. Х. с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу ЗАПОВЕД рег. № з-409/13.01.2012 г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” на основание чл.228, т.3, чл.224, ал.2, т.4, чр.226, ал1, т.6 вр. чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР вр. чл.230, ал.2, т.4 от ППЗМВР и е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „младши автоконтрольор” II степен в 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути” към 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия” на отдел „Пътна полиция” при СДВР категория Е – III степен.

ОСЪЖДА З. Н. Х., егн [ЕГН] с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи [населено място], [улица] на основание чл.143, ал.4 АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: